

Anneler Gününe

– Veysel Başer · 10 Mayıs 2020

Anneler Gününe

Anneler gününde, marifetli ellerimden çıkan bu maket, düz yazı ve üç şiir, çok şeyi ifade ediyor.

Ölümün çağırdığını hissettiğimde öncelikle ondan medet umardım. Korktuğumda, yüreğime onun yüreğinin destek olduğunu anlardım. Canım fena yandığında onun şefkati merhem olurdu yarama. Onun bağrında ısınırdım üşüdüğümde... Düştüğümde, onun kollarında bulurdum güvenceyi... Yitirdiğimde daha çok anladım değerini...

O kim mi?

Elbette rahmetli annem...Tüm güzel anneler...

Bu düz yazıyı ve aşağıdaki Elveda Anne adlı şiiri 11 Mayıs 2014 tarihinde Edebiyat Evi'de yayınlamışım. Bu italik düz yazıyı ben mi yazdım yoksa bir başka yerden alıp da alıntı yazmayı mı unuttum bilmiyorum. Epey araştırma yaptım. Benzer yazıyı bir yerde göremedim. Büyük bir olasılıkla yazı bana ait. Sanırım, ömrü hayatımda yazdığım en güzel yazı bu...

Elveda Anne

Bana öğütlediklerin aklımdaydı anne.

“İçki içme yavrum” demiştin.

Yalnızca soda içtim anne.

Dediğini yaptığım için gururluydum.

Diğerlerine benzemedim ve içkili araba kullanmayacağım.

Ben, doğru olanı yaptım anne.

Tıpkı senin istediğin gibi...

Şimdi parti sona eriyor anne ve herkes içkili.

Bense sana dönerken tek parça halinde döneceğime emindim.

Arabayı kullanmaya başladım anne.

Tam yola çıkacaktım, diğer araba görmedi beni.

Bana bir eşyaymışım gibi çarptı.

Kaldırımda uzanmış yaralı yatarken,

Polisin “Bu çocuk sarhoş” dediğini duydum anne.

Bana çarpan sarhoşsa onun hatasını ben mi ödeyeceğim anne?..

Burada ölüyorum anne...

Hayatım bir balon gibi sönecek...

Etraf kan dolu anne, benim kanımla...

Hissediyorum, birazdan öleceğim...

Sana son bir şey söylemek istiyorum anne.
Yemin ederim hiç içki içmedim.
İçen ben değil onlardı anne.
Galiba bana çarpanla aynı partideydik.
Tek fark, o sadece sarhoş.
Yarın ayılacak.
Bense ölüyorum anne...
İnsanlar neden içerler anne?..
Keskin bir acı duyuyorum, tıpkı bıçak gibi...
Bana çarpan çocuk yürüyor, görüyorum.
Bu haksızlık...
Ben burada yatıyor ve ölüyorum...
Kardeşime söyle, ağlamasın anne.
Babama söyle, cesur olsun.
Mezarımın başına "babasının kızı" diye yazmayı unutmasın.
Birileri ona, içkili araba kullanmamasını söylemeli anne.
Nefesim tükeniyor, gittikçe halsizleşiyorum.
Ne olur ağlama arkamdan...
Son bir sorum var, elveda demeden önce.
"Suçlu ben olmadığım halde ölen neden ben oluyorum anne?.."

Not: Bu şiir, alkollü sürücüler yüzünden yaşamlarını yitirenlerin anısına İngiltere'de yazılmıştır.
Şiiri yıllar önce bir gazeteden aldığımda yazarı yoktu.

Oğlunu yitiren bir annenin yüreğindeki acıyı dile getiren bir şiir.

Seninle birlikte mezarlığa gidenler, şimdi ayrıldılar.
Ve seni unuttular. Sanki hiç tanımamışlarcasına...
Bahire'nin dalgaları da unuttu seni, parlak yıldızları da...
Şakıyan bülbül de, geniş kırlar da...
Yemyeşil vadilerden tatlı mırıltıyla ve çağlayarak akan dereler de...
Küçük dağın çimenli ve çiçekli yolları da...
Tümü, tümü, arkadaşlarına varıncaya dek unuttular seni...

Tunuslu ozan Ebul Kasım el Şabbi

Bir Evladın anneye Yakarışı
Dokuz Ay Koynunda
Dokuz ay koynunda gezdirdi beni
Ne cefalar çekti ne etti Anam

Acı tatlı zahmetime katlandı
Uçurdu yuvadan yürüttü Anam
Anaların hakkı kolay ödenmez
Analara ne yakışmaz ne denmez
Kan uykudan gece kalkar gücenmez
Emzirdi salladı uyuttu Anam
O doğurdu beni Sivas ilinde
Sivralan Köyünde tarla yolunda
Azığı sırtında orak elinde
Taşlı tarlalarda avuttu Anam
Ben yürürdüm Anam bakar gülerdi
Huysuzluk edersem kalkar döverdi
Hemen kucaklardı okşar severdi
Çirkin huylarımı soyuttu Anam
Çocuğudum Anam bana ders verdi
Okumamı çalışmamı ön gördü
Milletine bağlı ol da dur derdi
Vatan sevgisini giyitti Anam
Tükenmez borcum var Anama benim
Onun varlığından oldu bedenim
Kimi köylü kızı kimisi hanım
Ta ezel tarihte kayıtlı Anam
Veysel der kopar mı Analar bağı
Analar doğurmuş ağayı beyi
İşte budur sözlerimin gerçeği
Okuttu öğretti büyüttü Anam
Aşık Veysel Şatıroğlu
Veysel Başer